

Miesięcznik
„WOHNI“ Lwów, Korniactów 1.

Почтову опл. заплачено гуртом.
Pocztową opłatę opłacono ryczałtem.

Якщо у Вашій хаті хтось курить, то зверніть йому увагу, що кожний український курець уживає тільки туток і паперців

„КАЛИНА“

з укр. коопер. фабрики „Будучність“ в Тернополі.

Уживайте одинокої нашої і найліпшої пасти до взуття

„ЕЛЕГАНТ“ О. Левицької і С-ки
Львів, вул. Кордецького ч. 51. — Тел. 60-04.

СПОРТОВЦІ!

ПОЗІР!

Чи знаєте, що під кінець сезону найдешевше дістанете весь спортовий виряд лиш в Кооперативі

„ПЛАСТ“

Львів, ГОРОДЕЦЬКА Ч. 95. — ЖАДАЙТЕ ЦІННИКІВ.

МОЛОДІ РОБІТНИКИ

журнал українського молодого ремісництва й робітництва.

Адреса: Львів, вул. ХОДОРОВСЬКОГО Ч. 3.

Чекове conto П. К. О. 500 850. Передплата річно 1-20 зол.

Хто пришле в поштових марках 50 грошів на адресу „ПОКУТСЬКА КНИГАРНЯ“ в Коломиї, вул. Собеского 7 дістане брошуру др. К. Трильовського п. з. „Боротьба Італійців за свободу й соборність“.

Чи ви вже стали передплатником журналу

„РІДНА МОВА“,

науково-популярного місячника, присвяченого вивченню укр. мови.

Якщо ні, то зробіть це негайно! Адреса: Варшава, Стальова 25. м. 10.

Видає Кооп. „Вогні“. За редакцію відповідає мр. Любов Яцкевич.
З друкарні Наук. Т-ва ім. Шевченка у Львові, вул. Чарнецького 26.

ПІСЛЯ КОНФІСКАТИ ДРУГЕ ВИДАННЯ

ЦІНА: 35 СОТ.

В ОГНІ



ДО УПРАВИ СЕРЕДНІХ ШКІЛ „РІДНОЇ ШКОЛИ“

в К р а ю.

Президія Головної Управи „Рідної Школи“ поручає Управам до шкільних бібліотек часопис української мелодії „Вогні“. Цей часопис, редагований через поважних українських громадян-педагогів, надається до поширення між молоддю з огляду на свою наскрізь позитивну національну ідеологію. Управи подбають, щоби часопис цей знайшовся не лише в учнівських бібліотеках, але щоби його заперену-мерували багатші учні (-ці). Адреса Редакції: Львів, Корняктів ч. 1.

Президія Головної Управи „Рідної Школи“:

І. Кокорудз, голова, Др. Мирон Коновалець, секретар.

ЗМІСТ: А. Пясецький: Пресвітлий Лицарю! (вірш). — ат: Свято Весни. — Сігна: Дещо про спортові пори року. — І. В. Яцишин: У таборі. — Яр. Коваль: Мандрівник з об'єктивом. — Вожд. — Шерш: Наш другий літній клич. — Джек Лондон: Бернінг Дейляйт. — Газетка. — Коі-стантина Малицька: Алікеш — кіркізький хлопець. — З нашого жит-тя. — Всячина. — Веселий куток. — Листування Редакції й Адміністра-ції. — Ілюстрації: Св. Юрій, Свято Весни — С. Луцика, Бора — О. Кульчицької. Рисунки в тексті Льва Сенишина.

ГОЛ. РЕД.: ВАСИЛЬ КАРХУТ.

ВИДАЄ КООП. „ВОГНІ“.

Передплата: річно 3.50 зол., піврічно 2.00 зл., поодинокі число 35 с

В О Г Н І

МІСЯЧНИК ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ Й АДМІНІСТРАЦІЇ: ЛЬВІВ, КОРНЯКТІВ І. КОНТО ПК. 101.423.

Ч. 9. (28).

ТРАВЕНЬ 1933.

РІК III.

ПРЕСВІТЛИЙ ЛИЦАРЮ!

А. Пясецький



Пресвітлий Лицарю!

Як пролітатимеш над ранком сонніми полями
Спини в бігу коня!

Поглянь, де юнаки Твої давні:

— Один лежить між сірими хрестами
На скраю цвинтаря.
Ти знаєш: вірний був — хоробрий й в чеснім
Поляг за вітчину — /бою —
Візьмиж його за те — Пресвітлий — із собою
В геройську дружину!

— А другий Твій юнак,

Що гимнами колись вивав Твій похід вранці,
Натхнений Твій співак —
У темних мурах томиться, як лев на ланці...

— Ах, Лицарю, відвідай знов його!

Не дай, щоб пил присипав горді крила,
Не дай, щоб стерся знак
Вогненного цілунку Твого — творча сила!

— А нам новий дай спис,

Бо вже чаїться лютий змії між нами,
Вже хмарою навис
Зневіри жах — примара будніх днів —
Ти-ж дай, щоб знову стали карними рядами
Мільйони юнаків!

СВЯТО ВЕСНИ

ат

Серед зелених гаїв і степів сонячної України наші предки зустрічали весну. Українські дівчата закосичені зеленню і цвітами співали веснянок; хороводами й танцями довкруги багаття величали Ладобогиню вічної юности. Вечорами червоною загравою майоріли весняні вогні...

Звичай зустрічати весну як силу, як символ вічно-молодого життя був глибоко вкорінений в Українському Пластовому Уладі. Він впливав з найбільш суттєвих основ ідеології У. П. У.; був символічним виявом зв'язку пластуна з природою, виявом глибокого розуміння життя і його основного закону вічної боротьби й змагу. Се була віра в можливість відродження після хвилювого упадку, замертв'я і отупіння!

Молодий Друже!... пригадуєш собі зелені однострої й веселі осмалені обличчя... може й ти сам розкладав Ватру Великої Ради... може в твоїй зіниці заховався відблеск багаття розпаленого на Святі Весни...?!

...коли в кожному пагоні деревини пили нові свіжі соки, коли ціла земля здригалася під впливом нової молодой струї пробудженої енергії, коли в кожному пупяху скривався непереможний гін до життя, український пластун розкладав ватру весні, розпалював багаття духові пластової юности. Тоді в блеску вогню нав'язував він століттями перерваний зв'язок з традицією предків, перенимав і продовжував їхній культ життєрадісної сили. Тоді серед співу пісень і полум'я вогнищ виявляв він свою безмежну радість, своє оп'яніння ізза почуття нового внутрішнього гону до змагань. Культ весни переняла від українського пластуна уся молода українська генерація.

Ск о н ф і с к о в а н о !



Перед.

Здоровля-гарт - вишкіл

д о б у д е т е

в Кліматичних Стаціях Укр. Гіг. Т-ва на Соколі коло Підлютого та Вакаційних Оселях Т-ва охорони дітей і опіки над молоддю на Остодорі коло Підлютого.

Подробиці на стор. 21 „Вогнів“



По.

ДЕЩО ПРО СПОРТОВІ ПОРИ РОКУ

Основою раціонального плекання фізичного виховання є відповідний розподіл календарного року на поодинокі спортові пори року так, щоби в кожній із них можна було вправляти відповідні роди спорту із користю для тілесного й духового розвою.

Цю основу доповнюють три головні принципи раціонального плекання фізичного виховання. А саме:

1. Заки хтось пічне активно займатись спортовим вихованням повинен конечно перед тим засягнути фахової поради в шкільного лікаря, або в спортовій лікарській порадні про свої тілесні спроможності й порадитися які роди спорту вільно йому вправляти. А відтак плекати лиш ті роди спорту на які дозволить йому лікар.

2. Ніодна поря року не сміє бути для активного спортсмена „мертва“. Себто в кожній порі року він мусить вправляти певні роди спорту, чи теж мусить до них відповідно підготувитись.

3. Корисних порад в спортових справах можна засягнути лиш у фахового спортсмена-спеціаліста, а не у „всезнайку“. Маючи на увазі повищі принципи ділимо звичайно календарний рік зогляду на плекання поодиноких родів спорту на дві часті: літній і зимовий спортовий сезон.

Основою такого поділу є те чи в даному сезоні переважають легка атлетика й плавання, чи теж лещетарство й саргарство взгл. саночкарство.

Зогляду на місяці цей поділ у наших пересічних кліматичних відносінах виглядає так:

Літній спортовий сезон обіймає другу половину березня, квітень, травень, червень, липень, серпень і вересень евент. першу половину жовтня.

Всі інші місяці входять у зимовий спортовий сезон. Цей поділ впливає з раціон. плекання спортового виховання в якому розрізняємо дві часті. пору заправ і пору властивого плекання певних родів спорту. Т. зн. якщо хочемо з успіхом займатись в літі легкою атлетикою, плаванням, ситківкою і т. п. то вже від вчасної весни мусимо до сего якслід підготовлятись. І подібно мається справа із плеканням зимових спортів. Ізда на „дошках“ в зимі є лиш тоді приємністю, коли до неї підготовимось в осені. Й саме конечність відповідної заправи диктує нам дальший, тісніший поділ головних спортових сезонів.

Так доходимо до наступного поділу календарного року на поодинокі спортові сезони:

1. Сезон заправ до плекання літніх родів спорту (місяці: друга половина березня, квітень, перша половина травня).

1 а. Властивий сезон плекання літніх родів спорту (місяці: друга половина травня, червень, липень, серпень, вересень і деколи жовтень).

2. Сезон заправ до плекання зимових родів спорту (місяці: жовтень, листопад, половина грудня).

2 а. Властивий сезон плекання зимових родів спорту (місяці: друга половина грудня, січень, лютий, перша половина березня).

Практично праця спортовця продовж року повинна виглядати так:

- Конечно порадитись у лікаря згл. спортовій лікарській поради, що до стану здоров'я й тілесних спроможностей. Без цього ані одного кроку в спорті.

2. Ціллю першого сезону є підготувати спортовця до плекання таких літніх родів спорту, як легка атлетика, плавання, ситківка і т. п.

Отжеж в першу чергу мусимо вправляти так, щоби виробити справність тих груп м'язів і ті духові прикмети, що будуть конечні підчас плекання літніх родів спорту.

Основою, що на ній спирається спортове виховання: кожного дня 15—20 хвилин руханки шведської, Букка, або Сюрена, купіль еwent. вмиття цілого тіла й автомасаж.

Пора дня в якій виконуємо руханку байдужа й залежить виключно від наших льокальних умовин (перестерігати лиш руханкової гігієни: вільний одяг, чистий воздух, 2—3 години по їді). Руханку мусимо виконувати продовж цілого року без огляду на поодинокі сезони, а лиш добір вправ залежить від поодиноких сезонів.

В першому сезоні треба головню звернути увагу на біги навпростець (раз або двічі в тижні) спортові гри й скаканку. Біги навпростець можемо збракати відповідного терену заступити остроми маршами на 2—10 км.

Для хлопців від 12—16 року, є навіть кращі марші, або короткі до 2 км. біги навпростець. Кошівка, ситківка на площі (може бути навіть дещо „мокро“) ділає в тому сезоні рівнож дуже добре.

Скаканка рівнож є дуже корисна й заправляє серце й легені, які відтак в літньому сезоні відиграють першорядну роль.

У ТАБОРІ

І. В. Яцишин

Пініє річко! Ти найщасливіша річка Закарпаття, бо тебе і Твої посестри: гори вибрало собі пласто́ве братерство за домівку. Тут, над твоїм зеленим ручаєм зібрався цвіт Закарпатської України.

Ще сонце не вийшло зза величньої Магури та Ясинуки, як сотка бронзових дітей сонця-ясного, дітей матері-природи рівним тактом, однаковим рухом своїх тіл плекають силу. І як піднесуть руки в гору і як сотка разом віддихне, то від цього цвіту Закарпаття віє силою, життям. А вітер, ніжний з полонин, підхоплює цей подих сили, життєвий подих і заносить у всі закутини Закарпаття. І куди тільки повіє, там виростає нове, здорове життя. Зникає гнила інертність, зникає сірий туман кацапщини!

А часом, що за чудова картина! Гірський, карпатський Орел-Скоб, якого імя кличем у пластинів, широким помачом крил своїх збившись високо, високо — гордо споглядає на свій молодечій рід, на своє молодече, горде плем'я!

А опісля, ти одинока Пініє-річко маєш честь, маєш змогу своєю срібною водою, гласкати, гартувати, сталити гнучкі, молодечі-бронзові м'язи племені величнього Скоба — пласту́нства!

Короткий масаж і пласто́ве братерство вертає з рушниками на шиї, і... з піснею на устах до табору. Розхід і час прибірання шатер. Кожний сам власними руками. Як не зробив доброго ліжка, то у ночі боками спокутуєш. Як шатра добре не поставив, то прийде дощ і на ніс капатиме. Яка природа гарна, романтична, але вона рівночасно й сувора, сувора, невибачлива! Це дуже добре знають наші маленькі пластуни. В Пласті, в таборі молодь підготовляється до твердого життя, але загляньте до табору на день і побачите, скільки там втіхи, радості, широкі, природньої. Аж ліси навколо ходором ходять!

В таборі гамір. Витріпують коци, покривала. За хвилину вже тихо. І ось дивіться: пласто́ва малеча без мам, без тат коци витріпала, ліжка застелила. навколо шатра сміття позбирала і вже чекає. Черевики чисті, панчохи, осмалені коліна, короткі штанці, сорочка, всі гудзики заціплені, на шиї хустина. На кінці хустини вузол. Ще рано, і доброго діла ще не зробив, отже не може вузла розв'язати. На голові широкий пластовий капелюх, насунений на праву сторону; усміхнене осмалене лице. Козак, хоч куди!...

Може перший раз зійшлась до купи пласто́ва молодь — си-

ни всіх земель українських! І сини степів Наддніпрянської України, і сини землі князя Осмомисла, а навіть двоє нащадків кубанських козаків. Всі вони прийшли цього літа в пластових одностроях із чужої землі погостювати на лоні рідної природи, в землі князя Корятівича!

До молитви! — стокількадесят голів похиляється. Почесть дай! Гимн! — падають короткі накази. Все випрямилось, три пальці біля капелюха віддають почесть національному прапорові, а з грудей сотки лунає гимн пластовий, гимн радості, гимн життя.

Вітер лопоче, грається жовто-блакитним, а він неначеб підносився силою звуків пісні на машт.

„...До нас шумить зелений бір,
В лісиж, поля, до вільних гір...“

„...Гартуймо наш юнацький дух,
Юнацьке гасло — воля й рух,
Ніщо нам лихо і пригоди!“

кінчиться друга стрічка. Як правдиво й мило звучать ці слова в устах отчих там трьох маленьких пластунів — новиків з Великих Лучок. Чиж не геройство це, коли ті маленькі хлопці відважуються на таке очайдушне діло — ідуть пішки в спеку 46 кілометрів до табору. А не маючи грошей на оплату беруть трохи муки, круп, та іншого в напечник. Все це для того, щоб заспокоїти своє святе бажання, щоб сповнити пластовий обов'язок, щоб набратися в таборі сил і знання до боротьби в сірій буденщині Закарпаття. Чи не виростуть з них Леоніди, що стануть під рідні Тернопілі? Українські хлопці, чи багато є між вами таких?

„...Не зломимо своїх присяг,
Веде нас гордо вільний стяг
До щастя, слави і свободи!“

голосно лунає кінець гимну. Блеск очей та високо піднесені напружені груди сотки карної молоді вказує, що це не порожні слова.

Українське юнацтво! Чому ти не все в рядах пластових? А де не можеш, то принайменше духом!

Спочинь! — а далі йде приказ на цілий день. Ділиться працю — на кухню, по воду, по дрова, до села, все по черзі робиться. Чи малий, чи старий — без різниці. Опісля розхід. Чується гамір, дзеленькіт шальок і вже знову все в ряді шнурком до кухні. Сніданок. І знову пісня. Бо всі свої захоплення і жалі пластун піснею висказує. Ще задні „великі“ не взяли, а мала Зірка вже своє какао випила і йде по слав-

не таборове „репете“. Одна погана сторінка табору, що скількиб чоловік не зів, то все ще їсти хочеться. Опісля заняття.

Другий гурток щось міряє мотузком — це підготовляють грище. Інші щось копають. З ліса час від часу чути протяжне „гей-руп“. Це по дрова пішли і дають знати, що ще не пропали. Ще інші сидять під лісом. Там інструктор щось викладає. Найменші провадять з провідником якісь пластові гри. Так до пів на 11. Свисток, і всі покидають свої заняття. Тепер гри, забави та купіль для всіх, що можуть рухатися. Це найвеселіший час у таборі, звичайно, крім обіду. Приходить пів до першої і цей гамір перериває сурма. Обід. Знову шнурочком іде все до кухні, відзвонюючи ложками і шальками, знову пісня „на тему дня“ — чи години:

„знайдеться зупа фасолева,
і риж, і риж, і ще раз риж“.

Ще задні не встигли взяти, а вже знову впоминаються за „репете“. Кухарі (пластуни) не можуть усім догодити і за це дістається їм у пісні:

„А наш кухар англічина
Добре тее знає,
Хохлю зупи тиць до шальки
Решту сам зїдає!“

Зате шміраки тішаться симпатіями решти табору. Це за їхні „тяжкі муки“. Ніхто не знає яка гірка доля кухарів, тих пластунів, котрим доля чи недоля дала здібности куховарські. Не досить, що смажиться цілий день біля кухні (таборовики це на сонці роблять), то ще й дістається їм у піснях. у викриках ненаситних тоборовиків.

Надходить година третя. Свисток. Записники в руках і все стоїть в рядах. Менших бере один інструктор, юнаків і старших пластунів другий. Відводять у дві протилежні сторони під ліс. Старші мають звичайно якийсь виклад, пластовий виклад в більшості мусить бути веселий. Це значить, що що-десять хвилин, коли слухачі під впливом сонечка моглиб діставати сонний настрій, інструктор якимсь дотепом оживляє слухачів і провадить виклад далі. Менші мають якусь пластову гру, або, я це назвавби гутіркою на тему того, чого хочеться їх навчити. Викладом це не можна назвати, бо там усі викладають, новики разом з інструктором. Вже скорше підійшло би „в'язанка викладів“. Це також буває часом дуже весела і пожиточна хвилина в таборі, але

воно залежить у великій мірі від здібностей інструктора, чи зуміє разом і розвеселити і навчити, чого треба. Після викладу буває якась праця, або гра. От наприклад гра слідження. Пластуни вчаться підповзувати чи підлазити. Цілком так, як лисиця або коти. Потім пластунів поділено на дві групи. Одна пішла кілька сот метрів праворуч берегом ліса і береже певну частину ліса, друга йде доріжкою навскісь в глибину ліса. Мусять менше більше виміряти собі, скільки мають піти в глибину, щоб потім натрапити на цю другу частину. Завдання — непомітно перейти крізь стережене місце. Мусять бисто дивитись вперед, наслухувати, все бачити перед собою. Мусять робити кроки тоді, коли є якийсь шум, мусять поставитись в положення того, що їх слідує і відповідно поступати. Мусять бути холонокровні, нерви мусять бути спокійні, залізни. Мусять бути бистроумні, скоро заключати зі спостережених явищ. Мусять думати за себе і за цілий гурток. Бо тільки, як цілий гурток виграв, виграна важна і цінна. Грає і змагається гурток, загал, — не осібно. Один за всіх, всі за одного! — Все це прикмети, які так потрібні людині в нинішньому суворому щоденному життєвому бою.

Або праця. Табор іде по дрова до ліса. На устах у них пісня, гімн „маркірантів“*) — „лекше в могилі спочинем“. Та діти природи рухливі, скорі і веселі. Уставились перед лісом в ряд — чолом до ліса. Раз, два-три і з криком та сміхом побігли, хто скорше принесе.

Сонце заходить. Там, на грищі ще грають у волей-бол. В таборі біля „Голяра-Канада“ зібрався гурток пластунів. Вчаться стрілецьких та народніх пісень.

Пісне, наша чарівна українська пісне! Скільки в тобі порибань, запалу, страждань і радісних хвилин українського народу! Який безмірний вплив твій на душі спрагненої сонця-свободи молоді. Ти просто чудес доконуєш там, у сірій буденщині закарпатської молоді. Ти одинока їхня опора, аргумент, джерело і зміст їхнього ідейного, романтичного патріотизму. Ти на всіх землях українських завсідги була вистункою дозрівання національної свідомости.

Лунай же там, на Закарпатті, хай гори зтрясуться!

Свисток. Вечеря. Ще співи по вечері, вечірня молитва, зтягнення національного прапору, і табор замовкає. Замовкають сміхи, співи. Ще шепотом тільки почуєте — „дай мій светер — позич на хвилику лямпки“. Світла в шатрах гас-

*) ледачі, що не хотять працювати.

нуть, шепоти устають. Пронеслися звуки вечірньої сурми — відбилися по всіх горбах і горах навкруги і назад до табору вернулися. Тиша. Тінь стійкового, що тут і там показується, вказує, що табор очі має і вночі.

А ніжний вітер вираває на пониклій травичці колискові пісні... Дивні ці пісні. Їх тільки той може зрозуміти, хто частіше засипляє на лоні рідної природи! Хто раз почує і зрозуміє — не забуде ніколи! Дев'ять годин вечора. Тиша.

МАНДРІВНИК З ОБЕКТИВОМ

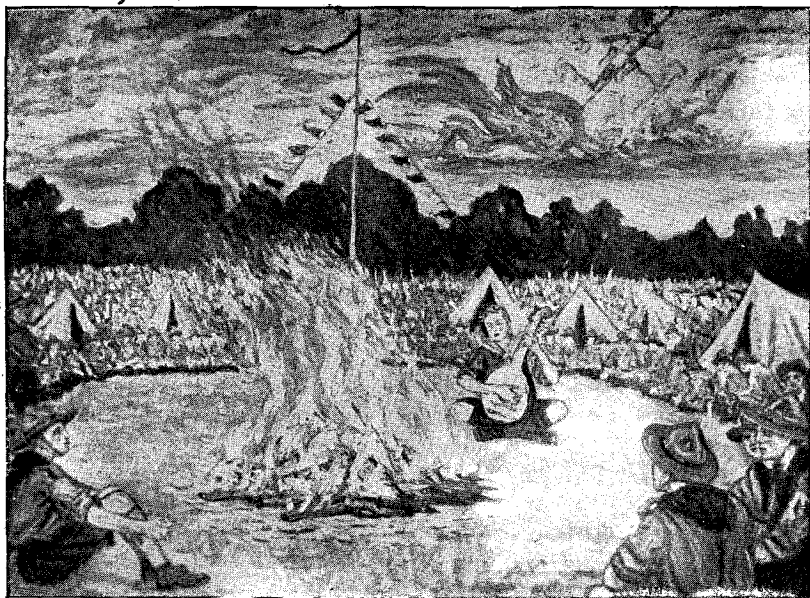
Яр. Коваль

Фото з руки. Часами неприємно нам нестися з триніжком (стативом) в офіційальному характері фотоаматора. Часами нема часу й користуватися ним. Колиж без нього можна обійтись? — Все тоді, коли час наświetлення не вимагає більше, як $\frac{1}{25}$ сек. При обективі зі світломіццю 1:4.5 такий час все (на дворі) можна стосувати — вживаючи (при непогоді) високочужих плит, напр. Gevaert Sup. Sens. або Special Super Press (найвище чула бельгійська плита. При доброму світлі (на дворі на сонці) все вистане $\frac{1}{25}$ сек. навіть на середночужій плиті (17—18° Sch. При довшій експозиції з руки — вийдуть подвійні контури. (Увага! Навіть при $\frac{1}{25}$ сек. треба старатися держатися апарат спокійно, бо можна „порухати“). Крім того фотографування з руки ставляє осьтакі труднощі: 1) наставлення предмету „на гостро“ і 2) вміщення предмету на матівці. Ад 1. Наставляти можна звичайно, дивлячися на матівку або користаючи з поділки.

що є на долі зв. з права. На ній зазначена огнищева (X) і криски, що вказують, при якому пересуванні даний обект вийде гостро. Ад 2. Зновже до встановлення предмету в кадр, служить шукач, який може бути: а) зеркальний (фото-камера — нище грудей) найбільш поширений, б) нютонівський (сочка) та в) т. зв. іконометр (фото-камера на висоті очей) — що є найвигідніший. Це дві металеві рамки, одна більша, друга менша.

Вправи: Вчитися відгадувати на око віддалення предмету від камери і провірювати. Випробовувати шукачі!

Як наладувати касети без темнички? В кімнаті, звичайно, наладовують касети під ковдрою, коцями і т. д. в той спосіб, що клякають біля ліжка, всувають касети, плити й руки під накривало, добре обтулюють зі всіх боків, або й кажуть себе прикидати чимось. При ладованні в такий „аматорський“ спосіб, треба добре визнаватися, з котрої сторо-



СВЯТО ВЕСНИ

Репродукція картини арт. мал. Степана Луценка, одного з найкращих учнів мистця Ол. Новаківського.



БОРА

Репродукція картини арт. мал. Олени Кульчицької, якої виставка образів саме відбувається у салях Музею Наук. Т-ва ім. Шевченка.

ни емульсія (поволока). Це треба вичути пучками, а найкраще затямити, що плити у всіх упаковках є поскладані „лицем“ до себе. Ще добре плити ладувати під плащем, футром і под. Влихаємо руки в рукави загортки „з надвору“, справляючи ковнір до грудей. Під це вкладаємо всі причандали, спід плаща підгоргаємо під себе і сідаємо, так, щоб присісти його зі всіх сторін. Можна ладувати в той спосіб і на колінах. Це зовсім певний спосіб — коли плащ грубий і не діравий. Поширені також різного рода мішки, що дозволяють без

труду дебудь ладувати плити. Це чотирикутний мішок з відповідно густої, чорної матерії — взятої в кількоро. З двох боків є діри, куди впихається руки і касети. Діри обшиті гумовими обручами, котрі щільно опоясують руку. В додатку ще — нависає малий рукавець, щоб охороняти перед світлом. Вправи: Вишукувати в темноті сторону поволоки. Проби з плащем. Вкладати старі негативи, щоб пізнати механізм касет. Як ділити плити? Бу-

ває — треба нам зробити дві різні знімки, а маємо одну лиш плити, напр. вел. 9×12 см. Радимо собі осьтак: Беремо кусок непрозорого, середньо-твердого, чорного паперу (можна зліпити два) і витинаємо з нього такий кусок, щоб влазився за першу збіранку мішка від сторони матівки — та займав половину світлоти, зн. розділяв матівку, а відтак плити на дві рівні пайки. Для орієнтації треба у відповідних місцях зарисувати оправу апарату та поділити олівцем — на 4 пайки — матівку. Відтак „наста-

вляємо“ предмет на одну з половинок, скепонуємо, пересуваємо — в мішку — закривку та по натавленні на другий предмет, навітлюємо другу половину. Треба старати я робити такі знімки в однакових світляних умовах і однако скепонувати, щоб разом виявлялися. В противному разі требаби розтинати діамантовим різцем перед виявленням, у темниці. Маючи відповідні вкладки до касет на різні форми, можна плити різати і оминати описаний поділ. До різання нескепон. плит добре

зробити собі таку форму, щоб в неї влазилася рівна половина плити (узгляднюючи ширину різця). Різати по стороні скла й готово. Щож до пересланок то можна ділити плити й на 4 пайки викроюючи відповідний картоник, що в ньому бракувало би чвертки. Фотоаматори, спробуйте, може колись придасться!

ВОЖД

(За Гюставом Ле Боном подає ОК.).

Великі ідеї, які рядять світом, повстають в умах великих людей. Ці люде не мають безпосереднього впливу на поширення своїх ідей. — Роблять це вожди мас.

Вождем стає завше лише людина діла. Таку людину характеризує мала вдумчивість, бо це доводило би до сумнівів у свою ідею.

Вожд мусить знати психологію маси.

Вождів можемо поділити на дві групи. До першої зачисляємо енергічних сильної але змінної волі. Їх характеризує відвага, підприємчивість і насилля. Мають вони значіння на війні, нападах, взагалі там де треба повести маси на небезпечне діло (Мюра, Ней, Гарібальді). Такий вожд сповняє своє завдання, коли над ним стоїть людина або ідея, яка дає докладні напрямні. До другої групи зачисляємо вождів незвичайно сильної але витривалої волі, яка побіджує всі людські перешкоди, природу й богів (Магомет, Колумб). Вожд є безоглядний, тому маси оказують йому великий послух, якого пр. не може здобути собі ніякий уряд.

Вожд ділає на маси твердженням, повторюванням та заразливистію своєї ідеї. Твердження мусить бути ясне, коротке, категоричне, без ніяких доказів. Такі твердження найсильніше ділають на маси, пр., реліг. твердж., реклами. Твердження мусить бути часто повторюване у тому самому виді. Через те доходять вони в душу мас як доказана правда. В цей спосіб повстає суспільна опінія за якою іде велика заразливистість ідеї. Погляди товпи є отже сильно заразливі і тому поширюються з незвичайною скорістю (пр. революція 1848 р.). Заразливистість є так сильна, що не тільки накидає погляди, але теж і почування. Ідеї поширюються шляхом заразливости, також шляхом розумових доказів.

Кожний вожд завдячує свою силу чарові, яким ділає на маси. Цей чар складається головнo з обожання і страху, часто однак померщі герої мають більший чар чим саме живи (Будда, Магомет, Олександр В., Мазепа).

Чар може бути набутий (становище, маєток), або особистий і цей є найважніший. Особистим чаром, який виступає доволі рідко, визначаються одиниці, які не конче мають вище становище (Жанна Д'Арк, Наполеон).

Вожд з часом заступає суспільну владу, яка тратить на значінню тоді, коли зачинає з цим вождом числитися (Наполеон, Гітлер).

Вожд мусить мати успіх у своїх діланнях. Герой, який сьогодні має загальне признание, в разі найменшої невдачі буде висміяний і понижений, бо товпа мстить над упавшим вождом лише тому, що він упав.

Успіх витворює чар, невдача нищить його, критика теж нищить чар. Отже, коли чар вождя стає предметом дискусії тратить свою силу.

Тому цей хто хоче, щоби його товпа обожала мусить стояти від неї здалека.

НАШ ДРУГИЙ ЛІТНІЙ КЛИЧ

Шерш

МАНДРІВКА

Не стану Вас у тій короткій статті агітувати за мандрівкою. Я знаю, що сонце, сиза даль манять Вас за далекі обрії зовом інстинкту, що казав у сирій історичній далині нашим племенам перерізувати незнамі землі за цим, що дає життя, життя буденне, але й за цим, що тайною заховане за різкою смугою рік, озер, морів, гребенястих гір. Зовом, що не знав меж, зовом, що вів крізь Чорне Море у глиб тайників Азії, крізь срібноносний Ураль у тверду але багату Сибір, крізь тісні гряди Заходу в європейські центри господарського життя, обвіяні дальнім димом фабричних кварталів, крізь море Колумба в незнану путь конкістадорів, пускати на ліцитацію свої кораблі — тиху селянську хату там на березі рідного соснового бору чи затишного степового ярка. Чи тільки голод тіла гнав їх туди?

І створили вони осередки нового нашого життя довкола цілої нашої планети-землі, ставали піонерами нової культури, поступу, але й сили нашого українського ймення і життя.

Плекаймо цей інстинкт! Ідіть за цим зовом, ідіть слідами своїх батьків!

Та інші нині часи для Вас, українська молоде. Одиниці тільки можуть прорватися крізь грошеву й політичну кризу у ті далекі шляхи. Сила обставин дозволяє Вам одначе ще на велике поле діяльності. Ідіть у мандрівку в незнані Вам стежки свого Рідного Ккаю! Пізнайте Його чар, багатство, людей, їх радість і горе. А широка Наша Земля! Змірте її своїми юними силами від Попраду по Збруч, від Карпат аж ген поза озера Полісся, коли Вам не доведеться пройти крізь політичні гряди. Літо перед Вами! Хай не застугає вона Вас невідготованих до цього діла. Киньте визов тим, що сидять ціле літо бездільно на одному місці, а не знають навіть найближчих своїх околиць. Дивіться, як чужинці перемирюють мандрівними гуртками своїх молодих наші землі, як їх прапорчики мерехтять на їх мач-

дрівних шатрах, човнах, каюках, роверах, мотоциклах, самоходах.

Ведіть підготовочку працю вже тепер!

Назначіть на мапі шлях, не безконечний, але повний змісту. Назначіть на тім шляху те, що Ви маєте зобачити, пережити. Не їдьте на осліп. Найдіть по спроможі там далеко своїх знайомих, що стануть Вам у пригоді. Зладьте все знаряддя мандрівниче: спортове вбрання, кухонний виряд, а як не їдете пішком, то зараз погляньте, чи каюк, човно чи ровер готовий. А щоб Вас знали, возьміть збірну легітимацію-виказку від клубу, товариства, що уладжує мандрівку, а ні, то хоч від школи. Без особистої виказки і такої збірної не вибирайтеся в дорогу. Не будьте нині „диким мандрівником“, що йде не знає куди і не знає, кого він репрезентує. На Ваших шатрах, на шоглах, на ровері буде поруч знамени Вашого клубу знамя жовто-синє, щоб знали всі, хто Ви. А нічлігом Вашим буде шатро! Нічліг у хаті це не для правдивого мандрівника. Можете користати теж з дешевого нічлігу в туристичних станицях, що їх список подали ми в календаріку „Вогні“ за 1933 р.

Кооператива „Вогні“, йдучи на зустріч кращого розвою мандрівництва, звиває оцим клуби, товариства, своїх читачів і всіх українських громадян зголошувати свою співпрацю в ділі мандрівництва. Хай у кожній важнішій місцевості найдеться хтось, до кого зорганізований мандрівник зможе зголоситися за радою й поміччю.

Як перші зголосилися до співпраці на час ваканцій в тому напрямі: 1. Т-во „Плай“ — Львів і Коопер. „Вогні“ на м. Львів; 2. „Укр. Т-во Охорони Дітей“ (Львів) в Таборі на Остодорі к. Підлютого на Горгани. 3. „Укр. Гіттен. Т-во“ (Львів) в Таборі на Соколі к. Підлютого також на Горгани. 4. „Укр. Лещет. Клуб“ (Львів) в станиці в Славську на Скільський Бескид. Коопер. „Вогні“ в своїй домівці при вул. Корняків заводить від 1-го червня ц. р. вже постійні дижури для відлювання інформації, а редакція дуже радо буде писемно відповідати на всі запити в справах мандрівництва.

Мандрівний виряд найкраще спроводжувати через коопер. „Пласт“ у Львові, Городецька 95. Там дістанете вбрання, обуь, ровери, шатра, кухонний виряд, палиці й т. п.

Найкраще получить мандрівку з поїздкою до сталого табору. Тож не гайтеся, беріться за діло!!

БЕРНІНГ ДЕЯЛЯЙТ

Джек Лондон

(Кінець).

Залишалося тільки спустити човно на воду. Завдання ще тим важче для Дейляйта, що йому доводилося підняти той його край, де лежав його товариш.

Він напружив усі свої сили й схопився за човно. Враз щось ніби увірвалося. Він не знав, що саме трапилося, але раптом усвідомив собі, що лежить, перегнувшись на живові, поперек керми. Очевидячки, вперше на віку, він змлів. У нього було таке почуття, наче йому вже кінець: він не може повернути жадним членом і — що найдивніше це й ні каплі його не турбувало. Перед ним устали образи реальні й виразні, і він став відчувати незвичайно гостро. Він завжди дивився на життя без усяких прикрас, так, як воно є. Але досі ніколи не бачив його таким голим, неприкрашеним.

З свого місця Дейляйт мів бачити ріку проти води, до закруту, звідки мусів початися новий кригоплав. Перед ним устало минуле.

та далеке минуле, коли тут не було ані білих, ані червоношкірих, а ріка, та сама ріка Стюарт рік у рік зимою вдягалася у кригу, ламала її на весні, і вільна й дужа текла в своїх пустельних берегах. Бачив він також і далеке майбутнє: останнє покоління людей щезає з Аляски, про нього самого й згадки не буде — а ріка, як і перше, буде нести свої води в Юкон, буде замерзати зимою і скресати весною.

Життя — омана й брехня. Воно дурить усе, що живе. Воно дурило й його, Дейляйта, одного з своїх найдужчих й найживіших представників.

Перед його очима вмирили і люди і тварини. Цілі десятки таких смертій стояли в його погадах. Він бачив їх знову такими, якими бачив тоді, і вони його не лякали. Вони повмирили, даючи повмирили. Без ніякого клопоту й без ніяких труднощів. Не лежали на животі зпоперек човна, чекаючи смерті. Умерти не тяжко, навіть легше — ніж він уявляв, і він радів від свідомості, що його смерть уже близько.

Перед ним встала інша картина. Він побачив місто своїх мрій, золоту столицю Півночі, що живе горячковим життям. Вона примостилася високо над Юконом, на земляному насипі, розляглася далеко на річинні. Він бачив пароплави, що вишикувались у три ряди, при березі, — тартаки при роботі і довгі валки подвійних саний, запряжених собаками з припасами для копалень — а далі — і чорні доми, банки, біржі, фішки, марки, — усе, що потрібне для великої грі, безконечно більшої, ніж він коли бачив. Який жах покинути це все, покинути тоді, коли щастя близько, й золото наближається. На цю думку життя затріпотіло йому в середині й знову стало нашіптувати стару брехню.

Дейляйт ізсунувся з човна, і притулившись до нього, сів на лід. Він мусів у всьому взяти участь. Чому би ні? У його виснажених м'язах повинно ще бути хоч троха сили. Аби тільки її зібрати! Тоді він підійме край човна і спустить його на воду. Зовсім несподівано в голові звідкись повстала думка, що треба купити в Гарпера і Ледю частку на Клондайку. Вони, звісно, продадуть дешево. Якщо золото появиться на Стюарті, у нього буде місто — і він своє візьме, якщо ж на Клондайку й тоді дещо матиме. А тимчасом треба докласти всіх сил. Він витягся на леді у весь зріст, лицем до леду і пів години пролежав спочиваючи, без руху. Коли він звівся на ноги, йому на мить потемніло в очах, але він переміг себе і взявся до човна. Він добре розумів своє становище: коли йому зразу не пощастить, то вдруге він уже не спроможеться нічого зробити. Для цієї першої спроби треба докласти геть усіх сил, і після того в нього вже не залишиться нічогосінько.

Він тягнув і тягнув край човна у гору, прикладаючись до цього усією своєю істотою, надриваючи себе всього, і душу і тіло на цю останню спробу. Човен трохи піднявся. Йому здавалося, що він умліває, але він тягнув усе далі. Човен ізсунувся і тому здалося, що почав сунутися вниз. Зібравши рештки сил, він перекинувся і упав у човен на ноги іляйджі. Виснажившись геть чисто, він лежав, і стежачи за верховіттям дерев, почував, що човен сунеться все швидше й швидше. Човен впаав на воду, ударився об беріг так, що полетіли скалки леду, знову став крутитися, знову вдарився й поплив за водою.

Дейляйт прийшов до памяти, і глянувши на сонце — побачив, що пройшло вже декілька годин. Він догадався, що спав. Доволіся

до керми і сів. Човен плив посеред річки. Назустріч бігли порослі лісом береги, обрамовані блискучою кригою. Зпереду плила велика, вивернута з корінням сосна. Вода прибила до неї човна. Дейляйт проліз уперед і прив'язав його до коріння. Дерево трималося глибоко в воді й плило швидко. Воно потягло за собою човен, як на причалі. Кинувши останній затьмарений погляд на береги, що хиталися на всі боки, та на сонце, що гоїдалося на небі, як той маховик, — Дейляйт загорнувся у своє кріляче хутро, ліг на дно і заснув.

Була вже ніч, коли Дейляйт прокинувся знову. Він лежав горілиць, дивився на зорі і слухав тихого гомону води. Дерево, що плило зпереду, пішло враз швидше і сіпнуло човном. Невеличка крижина стукнуло його в бік і просунулася мимо.

— Добре, що кригоплав не дігнав нас, — подумав він і, заплющивши очі, знову заснув. Проспав аж до другого дня. Сонце вже показувало південь, коли він розплющив очі. Доволі йому було одного погляду на далекі береги, щоби побачити, що тепер вони плывуть могутнім Юконом. До Шістдесятої Милі вже — мабуть недалеко. Знесилений він був до останньої міри, в голові морочилося. Руки були незручні, непевні. З величезними труднощами захекавшись, зін підвівся й сів, поклавши поруч рушницю. З свого місця він не міг бачити, чи Іллядка ще дихає, чи ні. А дістатись до нього було неможливо, надто далеко.

Дейляйт напів мріяв, напів спав. Часами находила якась порожнеча, коли він не спав і не впадав у непамять, а проте нічого не бачив. Йому здавалося, що в нього в мозкові неначе зачіплювались тоді якісь зубці...

Раптом він здригнувся, наче його щось розбудило. Він озирнувся. На яких сто стіп убік була Шістдесята Милія. Вода несла човен мимо, далі у водяну пустиню долишнього Юкону. На березі ані душі. Можна було подумати, що звідти всі повтікали, колиб не дим з одного комина. Дейляйт спробував закрити, але голосу не було — із горла вилетіло тільки якесь нелюдське хрипіння. Він схопив за рушницю, підняв її до плеча і звів курок. Вона відбила так, що він відчув біль у цілому тілі, наче його шматували нелюдські тортури. Рушниця впала йому на коліна, і підняти вдруге він уже не міг. Але треба було поспішати. І почувуючи, що умліває, він знову звів курок. Рушниця стрельнула, підскочила й упала в воду. Дейляйтові потемніло в очах, але він устиг побачити, що двері в хаті відчинились — і жінка визирнула з великої рубленої хати, що тачувала серед дерев якийсь дикий джиг.

ГАЗЕТКА

В КРУТІЖІ СВІТОВИХ ПОДІЙ

Останніми часами дається завважити велику активність європейської дипломатії. Проект створення блоку чотирьох великих держав, що його видвигнув Мусоліні — не перестає бути предметом загального зацікавлення. Треба завважити, що саме Мусоліні став тепер центральною фігурою європейської політики.

Проект порозуміння чотирьох великих держав, який на ділі відсуває менші держави від вирішування найважливіших міжнародних справ, зу-

стрінувся з великим спротивом тих держав. В першу чергу держави Малої Антанти і Польща поставилися наскрізь негативно до цього проекту. Одна з точок проєктованого пакту в справі співпраці чотирьох держав згадує про потребу ревізії мирових договорів. І саме ця постанова пакту викликає велике хвилювання держав М. Антанти і Польщі, і вона є головною причиною негативного відношення усіх держав до проєктованого пакту.

У Москві відбувся процес проти англійських інженерів, яких совітська влада обвинувачувала в шпигунстві. Процес цей заострив і так уже сильно напружені взаємини поміж Англією і Совітами. Англійський уряд робив натиск на совітську владу, щоби вона увільнила арештованих Англійців. І здається, що це не остало без успіху. В той час, коли за такі провини ГПУ карає совітських горожан карою смерті або довігільною тюрмою і це здебільша без судової розправи, англ. інженерів покарано зовсім легко (одного на 3, другого на 2 роки), а деяких зовсім звільнено.

Загальна господарська скрута, що заваготіла над цілим світом, не переводиться. Зокрема до недавня ще „золотом і медом“ текуча Америка угинається під її тягарем. З приходом до влади нового президента — Рузвелта — господарське положення Зл. Держав не то що не покращало, але ще більше ускладнилося. Всесильний долар хитається в своїх основах і викликає паніку в Америці і поза її межами. Тому то звітова господарська конференція, що має відбутися в Лондоні, приковує увагу цілого світу. Та чи вона в чому небудь причиниться до поправи господарського положення світу — річ сумнівна, так як усі цього роду конференції кінчилися досі неуспіхом.

АЛІКЕШ — КІРГІЗЬКИЙ ХЛОПЕЦЬ *Малицька Константина* (Оповідання російського офіцера)

ОДНОГО разу найшов я в кіргізьких горах хлопця. Сидів він під скелею, майже голий і пестив хору собаку. Мій знайомий, Кіргіз, розповів мені його історію. Хлопця звали Алікеш. Спершу жив він в аулі¹⁾ з Кіргізами, але вони перекочували на інше місце, а його покинули, бо він був сирота й пішов шукати своєї собаки, яка тільки й є одна в нього на світі і він дуже її любить. Алікеш лишився жиги при мені. Ми тоді переїздили по степу з місця на місце. Так життя було до вподоби хлопцеві, що звик до постійних кочувань і він скоро зжився з ними. Хоч ще дуже молодий, Алікеш знав добре степове життя. Він прегарно стріляв з лука і з рушниці, сміливо досі-



¹⁾ аул — оселя татарських племен і кавказьких верховинців.

дав найдикишого коня, пускався сам один на безмежний степ і знаходив по звіздах дорогу. Він умів зварити страву, лічити коня, пізнавав по зубах, кілька літ коневий. Знав, з чого й як приготується повсг на кіргізькі кібітки²⁾ — і багато ще знав такого, що знає й уміє зробити старий Кіргіз.

Настала пізня осінь. Ми повернули до міста. Привезли зі собою Алікеша, а з ним — розуміється — і його нерозлучну собаку. Алікеш, який досі жив тільки в степу, не мав поняття про життя міське. Його чудувало, чому це доми тут стоять завсіди на однім місці і не можна їх перенести — зовсім гей величезні глиняні пам'ятники над мертвими багатири в степу. Але ті герої, що похоронені в землі, лежать собі супокійно й нікуди не рухаються — а оце живим людям хочеться сидіти на одному місці?... І чим і як кормлять вони свої стада худоби й табуни коней, цього Алікеш не міг порозуміти.

В степу він усе знав, усе вмів — а в місті зробився наче малою дитиною. Усе його цікавило, про все розпитував, на все глядів очима кошовика.

Коли станув перед високими двоповерховими каменицями, його зачудуванню не було границь. Спершу він так і ходив, піднявши голову вверх. „Ца, ца! — прицокував. — Велика юрта, гора-дім!“. І піднімаючи голову, пильно стежив, як високо під саме небо вється дим із двоповерхової камениці.

Коли ми йшли сходами на поверх якого дому, Алікешеві здавалося, що ми йдемо на гору. „Скажи, тюрю³⁾ — говорив тоді до мене — навіть це тут люди роблять собі гори? Їм так далеко ходити за водою“. — Простору мало в місті — відповідаю.

— Вониб подалише дім від дому ставили!

— Багато часу треба на далеку дорогу. Усім краще бути ближче своєї роботи, а робота у всіх в середині міста.

— Мудро люди вигадали, але можнаби на роботу їздити конем. Степ розлогий, місто маленьке...

Вельми зачудував його також пароплав. Якось переїздив я з Алікешем через ріку на невеличкім судні. Коли почувся свист, хлопець з острахом глянув довкруги. „Чого це він так кричить?“ — спитав. Я пояснив йому, що пароплав дає знати, що відчалиє і це свисте його машина. Тоді він став розпитувати про механізм корабля. Я підвів його до самої машини й розказав, як вона працює й чому пароплав іде без весла і без вітрил.

— Гарно придумали, дів-якші — доповнив Алікеш по своєму — але на коні таки краще. Тут ідеш, куди вода веде, а на коні — куди захочу. А нема води, так на цій машині не поїдеш...

Я старався пояснити хлопцеві, що є такі пароходи, які по землі посуваються. Для них укладають два ряди залізних прутів і ними вони ходять.

— А на боки від тих залізних прутів можна на таким пароході їхати? — зацікавився Алікеш.

— Ні, не можна.

— Ну, а ти, тюрю, говориш, що воно гарно. Мудро чоловік вигадав, а все таки на коні ліпше! Куди забажав, туди й поїздай, хоч по цілому степу! (Докінчення буде).

²⁾ кібітки — шатра кочуючих племен.

³⁾ тюрю — по кіргізьки: пан.

3 НАШОГО ЖИТТЯ

Оселі для молоді:

УКР. Т-ВО ОХОРОНИ ДІТЕЙ Й ОПІКИ НАД МОЛОДДЮ організує для молоді в віці від 8—14 літ дві оселі на Остодорі коло Підлютого

від 19. червня до 17. липня для дівчат і від 17. липня до 12. серпня для хлопців.

Оплата 49 зол., платна у двох рахунках, перша 25 зол. платна при зголошенні. Інформації і зголошення слати на адресу: Др. Ксея Янович, Львів, Потоцького 111. На відповіді долучити значок.

УКР. ГІГ. Т-ВО У ЛЬВОВІ організує для молоді вище 14 літ дві кліматичні стації на Соколі коло Підлютого

від 28 червня до 22 липня для дівчат і від 22 липня до 15 серпня для хлопців.

Оплата 45 зол., платна в двох рахунках; перша 15 зол. платна при зго-

„Альбе“ єдинок українська паста до зубів.

лошенні. Інформації і зголошення слати на адресу: Любомира Мриц, Львів, Словацького 14 (Земельний Банк) для дівчат і Ігор Старосольський, Львів, вул. Крашевського 23/П. для хлопців.

Стрій: міцні черевики, вознячі камаші (панчохи), короткі штанці (спідничка), спортова сорочка (блюзочка), ремінь, поясок, грачатовий берет. — 2 кози, білля на зміну, сінник, простирано, туалетове приладдя.

ЯРОСЛАВ. Ярославська молодь освідомлюватися національно почала в 1931 р. Про свідомість одначе української справи ще багато говорити не можна, тим більше, що є такі типи учнів, які мимо ба-

гатьох говорень стидаються говорити по своєму. Не тільки в місті, але й по хатах... Перейшовши ціле, ще в 1918 р. чисто українське передмістя, заледви в кількох домах (дослівно кількох) почуємо українську мову.

Зате молодь повіту гуртується в бурсі. І тут спільними силами урядили Шевченківський Концерт. Він випав гарно, а уряджено його силами виключно учнівськими з цього міста.

Маємо в Ярославі 6 середніх шкіл, а в них учнів українців около 169 осіб, але в тому аж 25 православних, які не почувуються до нічого. Хоча є такий гурт учнів, та всі вони розбиті, незгуртовані і ходять самотас з чужинцями і розуміються чужинцями. Останнього року 30 вибранців творили організацію Марійську Дружину при бурсі, яка під головуванням т. Гр. Мисишина багато причинилася до поширення свідомости. Але коли вона перейшла під кураторію о. Ст. Федоровича, катехита, вона цілком упала.

Щоби говорити фактами, як живеться в школі, подам такий факт: Коли один уч. в II. гімна. молився в старославянській мові, то не лише учні, але й професор-поляк перешкаджали й сміялися з молитви, кидаючи при тім різні визови в сторону „гайдамаків“, „русав“ і т. д. В інших школах є ще гірше, бо учні навіть не стараються молитися по своїй мові, а всі шебечуть в сусідській мові...

Ось таке діється під сьогоднішню пору в городі Ярослава Мудрого, в городі, де вчився в школі Богдан Хмельницький, в городі на наших окраїнах, що за останніх 14 літ так сильно спольонізувався...

Більшість людей поведе важку працю, впаде однак під тягарем титулу.

Г. Форд.

ВСЯЧИНА

ДЕЩО СПЛЕТЕНЬ ПРО ВЕЛИКИХ ЛЮДЕЙ

Навіть генії не є вільні від слабих сторін, що є питомі людському родові. До цього належать заботи й вірування, від чого великі люди не були вільні.

Сократ узнавав одного бога, але мимо цього перед смертю посвятив лівня Ескуляпові.

Диктатор Суллі, коли побачив вужа, що повзав на жертівнику, де він складав жертви, узнав це за знак, що надійшла відповідна хвилина, щоб вдарити на Самнітіз.

Юлій Цезар — людина холодна й могутня, боявся громів і тому носив на голові лавровий вінок. Злобні кажуть, що робив це для закриття лисини.

Мітридат вірив у сні і був дуже затрівожений лихими снами.

Август, коли виходив з дому, ступав усе вперше правою ногою.

Маршал д'Альбре боявся велпа.

Горквато Тассо твердив, що дуже часто бачить чорта біля себе.

Славний астроном Тихо де Браге

діставав пропасницю, коли побачив лиса.

Паскаль терпів на привиди і все бачив біля себе пропасть з лівого боку.

Байль не міг знести шелесту води, що спливала з водотягу; коли це почув, діставав конвульсії.

Гоб (obbes), славний англійський філософ, цілковитий скептик, не міг спати без світла в кімнаті. В Бога не вірив, але чорта сильно боявся.

Бакон — теж славний філософ — млів при кожному затьмінні місяця.

Генріх III. червонівся на вид когата.

Цісар Карло V. уважав комету, що з'явилася 1556 р., за знак своєї близької смерті.

Яків I, король Англії і Шотляндії, блід, коли побачив голий меч.

Людвик XIV. не міг знести дзвіниці в Сен Дені (Saint Denis), де містяться гроби королів, бо пригадувала йому, що й він мусить вмерти.



Веселий куток

ОСТОРОГА

— Пане стійковий! Пане стійковий, тут на розі стоять якихсь двох з револьверами і задержують усіх, що туди переходять.

— Дуже дякую, дорогий пане, що ви мене перестерегли, я хотів саме туди йти.

ОПТИМІСТ

— Тато, що це таке оптиміст?

— Це чоловік, що досить бачить усе в ясих красках, аж поки сам не впаде в болото.



ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

Травень — це наш ударний місяць. Розсилаємо на знані нам адреси ознакове число „Вогнів“ в надії, що вони запалять приспаного духа юности та струхнуть того охлястістю, підзорливістю, інертністю, що після розв'язання Пласту так розпаношились серед деякого відлуду нашого молодого доросту.

С. С. Краків. Не те Ви нам прислали, чого ми Вас просили! Прислали гучну-бучну статтю фраз і нарис ще більше заплаканий чим попередній. Рішіться — що у Вас щире: стаття, чи розлізли нарис.

С. Кікта, Ярослав: Дякуємо за золоті думки та допис з життя молоді. Раді булиби Вас блище пізнати в липні на Соколі.

Е. Шульга, Луцьк. Прагнете розшукати друга? Прочитайте статтю „Наш перший літній клич“ в ч. 8 „Вогнів“.

Інж. Афіер, Франція: У Львові виходить одинокий спортовий тиждень на українській мові „Спортові Вісти“. Адреса: Львів, вул. Кентшинського 10/11.

ГАЛЛО! ТУТ АДМІНІСТРАЦІЯ!

Розсилка премій за точне вплачування передплати в м. квітні вже закінчена. „Вогні“ посвятили на це книжок на суму кількесот золотих. Хто ще не одержав, хай звернеться до адміністрації. Львівських передплатників просимо особисто зголоситися до адмінстр. по премію щодня о год. 18-ій.

Мимо тяжкої грошевої скрути ми своє завдання сповнили. Просимо одначе всіх наших прихильників зеднувати нам дальших точних передплатників, бо тільки в цей спосіб можна буде наш журнал у майбутньому році розбудувати, про що напишемо в слідуочому числі.

На цім числі здержуємо висилку найгіршим нашим „передплатникам“ Хто з них не вирівняє негайно передплати, зобачить своє ім'я і прізвище видруковане на нашій „чорній дошці“ для остороги для других журналіз і часописів. А це буде тільки першим етапом нашої боротьби з язвою даремщини.

На літо поручаємо картки нашого видання, що представляють види з Чорногори та Горган або сцени з таборового життя. На люксовім напері 10 сот. за прим., на звичайному тільки по 5 сот. Але тільки за готівку й за присланням хочби значками поштового порта.

А. Лиско, Камінка Струмилова: Помилку справили.

Ю. Мохнацький, Теревовля: Ваш рахунок представляється так, як Ви написали. Помилка зайшла при обчисленні через недогляд. За це вибачте!

Г. Демчишин, Жихлін: Вибачте за помилку. Вона сталася тому, що переіменено адреси. На майбутнє це не повториться!

В. Тележинський, Луцьк: Ми не одержали 2 зол., й тоді Ваш довг буде ще більший. Прохаємо реклямувати на пошті, якщо маєте відтинок.

К. Заклинський, Берегсес: Ваш довг у нас не є вищий. Але якщо хочете нам у чомусь допомогти — прохаємо вступити в члени. Вписок 2 зол., уділ 10.

▼▼▼▼▼▼▼▼

Ми не всілі зосередити свій ум на такій річці, якою ми не зацікавлені, не одушевлені.

О. С. Марден.